

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Lektorica
Ivana Krmpotić

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2025.
kolovoz, Zagreb, 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-8457-50-0

KRIVO VRIJEME
ZA *ljubar*

INNA MOORE

Prolog

Može li iznenadni proljetni pljusak ikada išta dobro donijeti?!

Proklinjem i kišu, i sebe, i crni *Porsche Cayenne* ispred koji je tako naglo zakočio da sam se zabila u njega! Mrmljam psovke u bradu dok vozač *Porschea* izlazi i prima se za glavu.

Krasno, ovo mi je baš trebalo. Još jedan trošak.

A tek kad vidi da ga je udarila vozačica, neću moći izbjeći salve uvreda. Uzdahnem duboko nekoliko puta, pokupim torbu i izađem suočiti se s vozačem. Pritom se molim samo da bude normalan čovjek, da se možemo dogovoriti.

„Gospođo.”

Visoki čovjek zakorači prema meni i skine naočale.

Ostanem na mjestu hipnotizirana, dok u trenu upijam njegovu kompletnu pojavu. Hipster, istetoviran, zgodan, s kratkom bradom, duže kose koja mu ležerno visi s jedne strane. Pravi moderni *rockabilly boy*.

„Ja se duboko ispričavam. Moja je krivnja, zamislio sam se i nisam shvatio da ulazim u pogrešan smjer”, iznenadi me svojom isprikom, time me nagna da se i ja ispričam.

„I moja je krivnja jer nisam držala veći razmak. Što da kažem, iznenadili ste me. Dajte da razmijenimo podatke da se moje osiguranje javi vašem.”

„Nema potrebe, kažem vam, moja je krivnja.”

Pogledamo oboje mjesto sudara, sranje, njegovu autu nije ništa, a moj je baš dobro udaren. Pogledamo se potom, a on mi se zagleda u lice možda nekoliko sekundi predugo. Pod tim pogledom obuzme me čudan osjećaj. Čovjek mi priđe bliže pa se predstavi.

„Ja sam Tyler. Idemo tu negdje sjesti da razmijenimo podatke.”

Izgleda da se ipak predomislio.

„Ja sam Madison. Može, tu je iza bolnice mali kafić. Ide-
mo samo pomaknuti aute s ceste na parking.”

Za nekoliko trenutaka parkiramo se pa on dolazi do
mene i krenemo prema kafiću. Ne izgleda mi ljut zbog su-
dara, već me opet sa zanimanjem gleda čitavim putem do
kafića. Nasmiješim se malo pa mu kimnem dok sjedamo
za stol i naručujemo kavu.

„Jesi li iz Vancouvera, Madison?” Kreće s pitanjima koje
nisam očekivala, zvuče možda malo previše prisno.

„Nisam, doselila sam se tu prije dva mjeseca.”

„Čime se baviš?”

„Konobarim.”

Za drugi noćni posao ništa mu ne govorim.

„Ozbiljno?” Pogleda me začuđeno, kao da me ne može za-
misliti kao konobaricu.

„Da. Što je tu čudno?”

„Pa, ništa, posao kao i svaki drugi, samo te vidim kao...
Ne znam. Kao model, možda balerinu? Imaš nešto senzua-
lno u sebi, neku posebnu ženstvenost i gracioznost.”

Malo zatrepćem iznenađena jer nisam nikad vodila ova-
kav razgovor sa strancem. Ovako direktan i pronicljiv kao
da je na meni nešto vrijedno otkrivanja.

„I ti to vidiš na meni nakon što si proveo deset minuta u
mojemu društvu?” moram upitati.

„Ponekad je dovoljna jedna minuta da shvatiš sviđa li ti
se netko ili ne.”

Zagledam se u njegove zelene oči i shvatim da mi njegova
pažnja baš godi. Zaista, nisam ovakve razgovore vodila go-
dinama.

Flertuje li se danas na ovakav način?

„Madison, hoćeš li mi onda dati svoje podatke?” upita me
jer još šutim i prerađujem činjenicu kako mi je rekao da mu
se zapravo sviđam.

Kako smo došli do toga nakon sudara i to u nekoliko minuta?

„Zašto trebaš moje podatke?“ izgovorim potpuno zadubljena u njegove oči. Izgleda potpuno misteriozno i posebno pod tom bradom. Nasmiješi mi se lagano, a njegov lijepi osmijeh privuče mi pozornost, pa odjednom bubnem. „Ooo, zbog sudara! Oprosti. Malo sam zbunjena“, izgovaram dok samu sebe guram u još veću rupu.

„Djelujem li ja tako na tebe, Madison?“ izusti prilično zadovoljan sam sobom, a ja se ne mogu načuditi da sam tako smetena. Ja, koja imam samopouzdanje veličine svemira i koju muškarci apsolutno *ne* zanimaju.

„Moguće da sam imala trzajnu ozljedu vrata i još kojekakve posljedice, poput zbunjenosti.“

Naceri se glasno na moju šalu pa izvadi mobitel.

„Daj mi svoj broj. Da te mogu kontaktirati zbog osiguranja.“

Što mi se događa odjednom?

Uzbuđena sam jer će ovaj tip uzeti moj broj mobitela? Možda zato što osjećam da mi se neće javiti *samo* iz tog jednog razloga. Ipak, popustim znatiželji i dajem mu svoj broj.

„Imaš li dečka?“

„Nemam dečka.“

Što, rekla sam mu istinu...

Za muža nije pitao.

„Imaš li ti curu?“

„Nemam curu.“

Mali milijun pitanja potom ispaljuje, a ne znam koji je meni vrug pa mu na svako odgovaram. Otpijamo svatko svoju kavu i gledamo se preko ruba šalice.

Ovaj muškarac nije skinuo pogled s mene već sat vremena, a ja pokušavam sebi pojasniti da ustanem i konačno krenem kući. Obavili smo ono najvažnije, ispunila sam pa-

pir za osiguranje i oboje smo se potpisali.

Tyler Henderson. 23. 11. 1982.

Promatram podatke i nastojim ih upamtiti iako nemam pojma koji će mi vrag ovi detalje. Nije da ću se opet vidjeti s ovim čudnovatim tipom koji mi posvećuje svoju pažnju i gleda me na meni nepoznat način. Ne insinuira ništa perverzno, ali me promatra s velikim zanimanjem. Njegov pogled prelazi po mojem licu jako polako, kao da mi se divi, kao da me obožava. Niže od lica se ne spušta.

Bravo, dečko, pristojno.

„Onda, Tylere, čime se ti baviš? Na meni je red za pitanja?”

Zašto ga ovo pitam umjesto da idem kući?!

KUĆI, MADISON!

Usne mu se izviju u osmijeh dok rukom prolazi kroz kosu.

„Samo kreni, ja čekam. Ja sam vatrogasac.”

„Ma daj, ne bih nikad rekla. Prije mi izgledaš kao... Filozof.”

Dubok smijeh ispuni prostor i učini da se naježim.

„To mi često kažu. Oprosti za sva moja pitanja. Iskreno, nisam još upoznao ženu koja me tako zainteresirala na prvi pogled kao ti. Nadam se da ne zamjeraš i da ne misliš da sam čudak. Samo mi se sviđa tvoje društvo. Osjećam da nosiš duboku bol i da smo po tom pitanju bliski.”

Gubim cerek na ovo što ni ne znam pojasniti što je, ali me potpuno raznježilo. I pogodilo točno u srž. Zatrepcem kao da se budim iz hipnoze.

„Izgleda da znaš izvući prave riječi čim me držiš zalijepljenu za stolicu više od sat vremena, a podatke smo razmijenili u prve dvije minute.”

„Vjeruj mi, Madison, ovo je premalo vremena za sve što bih htio znati o tebi. Tvoj glas me umiruje, tvoj pogled mi godi, osjećam kao da se poznajemo.”

Strava.

Ovo nisam čula. Nikad.

Čak ni od Adriana. Trnci se šire mojom kožom sa svakom njegovom riječju, dok me gleda prodorno i nježno u isti mah.

„Mislim da ti čak mogu uzvratiti na isti način, jer i meni neopisivo godi tvoja pažnja i društvo.”

Trag zadovoljstva bljesne mu u očima, nakon što mu priznam ovo. On se odvaži i položi ruku na moju.

„Hvala ti. Nisam odavno proveo vrijeme u ovako lijepom društvu. Hvala ti na razgovoru.”

Ne mogu uopće razmišljati o tim riječima, jer me njegov dodir paralizira. Priđe mi jako blizu dok sjedim, i dalje skamenjena, gledajući u njegove usne pod onom bradom. Njegov muževni miris, neka mješavina drva i testosterona, ulazi mi u nosnice i tjera me da zatvorim oči i udahnem duboko.

„Madison? Mogu li te nešto zamoliti?” pita me potihom, gotovo nesigurno.

„Možeš”, progovaram jedva prisebno dok me njegov miris i dodir potpuno omamljuju.

„Želim *jedan* tvoj poljubac. Samo jedan. Lagan i nježan. Prije rastanka.”

Naglo otvaram oči dok njegovo lice stoji udaljeno od mogega na nekoliko centimetara. Oči mi upijaju njegove, pa odlučujem iskoristiti dan. Želim tom čudaku ispuniti želju i opet, samo malo udovoljiti svojoj znatiželji.

Hoće li me i njegov poljubac omamiti?

Bit će kratak i lagan. To sam odlučila.

Upravo ću dopustiti tom neobičnom neznancu da me poljubi, a muške usne nisu me ljubile čitavih sedam godina. *Sedam jebelih godina.*

„Možeš uzeti taj poljubac.”

Čim mu dopustim, on položi prste na moju bradu pa je

podigne u razini svojih usana.

„Otvori oči, Madison. Želim te gledati.”

Kriste, što taj čovjek radi s nekoliko riječi!

Poslušam njegovu naredbu i pustim mu da uzme moje usne. Spušta polagano usne na moje, utiskuje najnježniji poljubac koji sam ikad osjetila. Poljubac koji sadrži toliko utjehe, toliko razumijevanja i poštovanja dok su nam pogledi jednako spojeni.

„Hvala ti. Ovo mi je puno značilo.”

Ustaje i pruža mi ruku kao da je od mene dobio najdragocjeniji poklon ikad.

„Zbogom, Madison.”

Prihvatim njegovu ruku i zagledam se u nju, a on privuče svoju lijevu ruku i njome zatvori moju u svoja oba dlana.

Moje oduševljenje potpuno nestane kad ugledam prsten na njegovoj lijevoj ruci, ali ne stižem ništa reći jer on odlazi, a ja se osjećam potpuno zbunjeno nakon svega što sam mu otkrila o sebi, i na kraju mu poklonila poljubac.

Ipak ne žalim jer ovo nisam nikad osjetila. Tu posebnu vezu s tim čudnim čovjekom koji ništa više od mene nije tražio, samo nekoliko sekundi nježnosti i utjehe.